

opětne, a to v nál. Boh. A 3599/24 a 7630/28. Tam dospěl nss k názoru, že otázku, zda jde o práci příležitostnou, dlužno řešiti z povahy toho kterého pracovního poměru, nikoli jen z životního postavení zaměstnancova. I hlavní zaměstnání osoby pracující může býti v poměru k určitému zaměstnavateli příležitostné, je-li dotčená činnost podle obsahu smluvního závazku zjevem nahodilým, ojedinělým, jež právě pro svou nahodilost a krátkodobost není řádným zdrojem příjmu osoby pracující.

Hodnotě výsledky šetření vykonaného o zaměstnání H.-ově u S., dospěl žal. úřad k úsudku, že zaměstnání to bylo jen příležitostné. Namítá-li stížnost proti tomu, že šlo o zaměstnání trvalé a odvolává-li se na doklad tohoto na zápisnici, sepsanou s H. u okr. úřadu v M. dne 27. dubna 1927, v níž H. potvrdil, že se smluvil s S. na trvalou službu, a nikoli k pracem příležitostným, nelze námitku tuto uznati důvodnou, ježto názor zaměstnance o povaze jeho zaměstnání u určitého zaměstnavatele není rozhodný, a úřad při kvalifikaci jeho zaměstnání názorem zaměstnancovým vázán není.

Stížnost namítá dále, že zákon nepřipíná pojistnou povinnost k určitému trvání smluveného pracovního poměru. Okolnost, že H. byl zaměstnán u S. jen krátkou dobu, nedává zaměstnání tomu rázu zaměstnání příležitostného.

Proti tomu nutno uvést, že podstatným pojmovým znakem zaměstnání příležitostného jest také jeho krátkodobost, jak shora bylo vytkeno. Při hodnocení této skutkové otázky měl žal. úřad pro svůj úsudek, že šlo u H. o zaměstnání jen krátkodobé, oporu jednak ve výpovědi zaměstnavatelově, jednak ve zprávě četnické stanice v M., podle nichž Jan S. přijal Pavla H. pouze na výpomoc k vymývání pivních lahví jako příležitostného dělníka na krátkou dobu. Pro svůj úsudek, hodnotící zaměstnání H.-ovo jako krátkodobé, měl tedy žal. úřad ve spisech náležitý podklad.

Č. 8843.

Učitelstvo: Učitel veř. školy národní má právní nárok na náhradu cestovních výloh za cestu k složení »dílčí odborné zkoušky pro občanské školy« (zkoušky způsobilosti pro obč. školy).

(Nález ze dne 23. října 1930 č. 16.281.)

Prejudikatura: Boh. A 8704/30.

Věc: František K. v K. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o diety.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výnosem z 15. prosince 1927 zamítla zšr v Opavě st-lovu žádost za poukaz cestovních výloh, jež mu vznikly v době ode dne 7. do dne 13. listopadu 1927 vykonáním dílčí odborné zkoušky pro občanské školy, poněvadž se podle výnosu min. škol. z 11. dubna 1923 č. 3579 pres. (věstník 1923 č. 63) usnesení min. rady ze 6. dubna 1922

netýká zkoušek učitelů resp. profesorů na školách národních, středních, obchodních, průmyslových a odborných.

St-lovo odvolání zamítlo min. škol. nař. výnosem z důvodů rozhodnutí vzatého jím v odpor a dodalo: »Pokud odvolání dovozuje sporný nárok z ustanovení druhého odstavce § 10 paritního zák. (v souvislosti s usnesením min. rady ze 6. dubna 1922), mívá se účinkem, ježto podle cit. § 10 řídí se nárok učitelů veř. škol národních na diety a cestovné předpisy platnými pro státní úředníky toliko při služ. výkonech mimo úřední působnost, konání odborné zkoušky pro měšťanskou školu, jež jest ostatně ponecháno zcela na vůli té které učitelské osoby, však nelze subsumovati pod pojem služ. výkonu a nemůže tudíž založiti nárok odvoláním uplatňovaný«.

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami:

V nář. Boh. A 8704/30 vyslovil nss názor, že předpisy svrchu cit. usnesení min. rady ze 6. dubna 1922, přiznávajícího za určitých předpokladů státním zaměstnancům nárok na náhradu cestovních nákladů za cestu, konanou do místa jsoucího mimo jejich úřední místo k výkonu odborné zkoušky, platí v zásadě také o cestách učitelů veř. škol národních ke zkoušce způsobilosti. Ježto jest odborné zkoušky pro občanské školy v relaci k cit. usnesení min. rady zásadně na roveň klásti zkouškám učitelské způsobilosti, trvá nss při řečeném právním názoru i v daném případě.

Jest tudíž opačný názor žal. úřadu v rozporu se zákonem, což stížnost právem vytýká.

Č. 8844.

Řízení před nss-em: I. K výkladu § 44 zák. o ss o uspokojení st-le.

Učitelstvo: II. Jak se stanoví pensijní základna učitele veř. školy nár. za platnosti zák. č. 104/26?

(Nález ze dne 24. října 1930 č. 13.598.)

V ě c: Ludvík H. v T. proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě o pensionování.

V ý r o k: Stížnosti se zamítají jako bezdůvodné.

D ů v o d y: I. Dne 4. června 1927 žádal správce-učitel židovské školy ludové v N., Ludvík H., aby ho referát min. škol. v Bratislavě »za předpokladů uvedených níže ve smyslu zák. č. 104/26 přeložil do výslužby a aby mu podle cit. zák. příslušící a odpočivnému státních učitelů rovné odpočivné a zaopatřovací požitky poukazoval a vyplácel, přiznává mu: vpočet 32 roků pro nárok na výslužné podle § 33 cit. zák. č. 104/26 s přiměřenými odpočivnými a zaopatřovacími požitky, čítajíc v to vál. roky, dále zpětný účinek ode dne 1. dubna 1926 a vyplácení odpočivného a zaopatřovacích požitků, počítajíc tímto dnem, a to dotud splatných částek ihned, v budoucnosti splatných částek vždy 1. dne toho kterého měsíce předem«. Žádost dále praví, že se na žadatele vztahuje zák. č. 104/26 přes to, že židovské obci náboženské